

Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for yderligere flygtningebestillinger.

(Beslutningsforslag nr. B 83).

Jeg skal i øvrigt henvise til forslaget tekst og de bemærkninger, som ledsager dette.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 167:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Ændring af reglerne om mobilitetsfremmende ydelser m.v.).

Af arbejdsministeren (Henning Dyremose).

(Fremsat 11/1 89. Første behandling 17/1 89. Betænkning 2/5 89. Anden behandling 9/5 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg giver ordet til den fungerende formand for Arbejdsmarkedsudvalget, hr. Søren B. Jørgensen.

Forhandling

Søren B. Jørgensen (S):

Jeg skal meddele, at efter at udvalget har behandlet lovforslaget mellem anden og tredje behandling, har vi under udvalgsbehandlingen stillet et skriftligt spørgsmål til arbejdsministeren, som denne har besvaret.

Det har ikke givet anledning til, at partierne har ændret deres indstilling, hvorfor jeg skal meddele, at indstillingen er, at hele udvalget minus Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet anbefaler, at man stemmer for lovforslaget.

Kaj Poulsen (S):

Jeg er naturligvis enig med udvalgets næstformand, når han siger, at udvalget har stillet et spørgsmål, og at arbejdsministeren har svaret på det stillede spørgsmål, men hvad er så indholdet af det svar, vi har fået?

Indholdet af svaret er, at der ikke er givet noget svar på noget som helst, fordi arbejdsministeren ikke kan oplyse udvalget om, hvad det ændringsforslag, som blev vedtaget ved andenbehandlingen, rent faktisk betyder.

Ændringsforslaget ved andenbehandlingen betød jo, at annonceringsudgifter ikke mere kunne betales gennem de mobilitetsfremmende ydelser. Det synes vi i og for sig var rimeligt, men når man så ser på, hvad der i øvrigt står i begrundelsen for det forslag, som jo skal ligge til grund for administrationen af ordningen, så står der, at for at virksomheder kan få tilskud til informationsmøder, vil det være naturligt, at det drejer sig om besættelse af et vist antal stillinger, f.eks. mindst 6, står der. Jeg vil gerne vide, om den formulering betyder, at det skal være mindst 6, eller er det et tal, som senere kan ændres af arbejdsministeren? Altså, der er ikke aftalt noget, kan jeg forstå.

Det betyder jo – med den erhvervsstruktur, vi har i Danmark – at det er kun de meget store virksomheder, der vil have mulighed for at få tilskud til informationsmøder. Det synes vi er synd, og det synes vi er en forkert udgang.

Må jeg så i øvrigt sige om det lovforslag, som nu skal gennemføres, at vi ved forskellige spørgsmål i udvalget har forsøgt at få klarlagt, hvad de bemyndigelser, der er i forslaget, skal bruges til. Set ud fra forslaget og bemærkningerne til forslaget er der ingen tvivl om, at det er arbejdsdirektøren, der skal udarbejde nogle bemyndigelser, og når ordningen skal administreres lokalt, skal det ske ud fra nogle fastsatte økonomiske og fastsatte overordnede retningslinier.

Vi har forsøgt at få at vide, hvad det er for nogle fastsatte overordnede retningslinier, vi nu lovgiver om, men arbejdsministeren har været fuldstændig tillukket. Vi må selvfølgelig acceptere, at arbejdsministeren mener, at hans ministerium skal drives som en koncern. Men arbejdsministeren må altså være opmærksom på, at dette hus er demokratiets højborg, og når vi skal gennemføre nogle ting, så må det altså oplyses, hvad det er, der skal gennemføres. Når der står i loven, at der skal fastsættes retningslinier, så kan arbejdsministeren ikke bare gentagne gange til gentagne spørgsmål sige: Når det skal decentraliseres, så kan vi ikke fastlægge nogen retningslinier.